

fige, at i og for sig er en Veis Udvidelse vel ikke det Samme som en Veis Forlæggelse, men en Deel af selve Vedligeholdelsen, men at det nævnte Spørgsmaal ikke kan faae nogen praktisk Betydning her. Det Spørgsmaal, som den ærede Indenrigsminister oplastede, kunde nemlig maaskee nok faae Betydning overfor en Landevei, men det har efter min fulde Overbevisning ingen Betydning overfor den omhandlede Landeveisgade. Det er dog Gud og Hvermand vitterligt, at der paa mangfoldige Steder i Landet er Landeveisgader af en Smalhed, der er aldeles utilbørlig, og som aldrig i Verden vilde have vedligeholdt sig indtil den Dag idag, dersom man uden Videre havde kunnet paabyde en Udvidelse, hvilket i Reglen, — nemlig hvor der er ikke blot Haver og Plankeværk paa Siderne af samme, men, hvad der er det Ordinaire, to Hunsrækker — vilde fige det Samme, som at den ene Hunsrække skulde nedrives. Jeg troer, som sagt, ikke, at Indenrigsministeren har en saadan Myndighed, i alt Fald ikke overfor Landeveisgader, men den Myndighed, som han har med Hensyn til Hovedlandeveisgader, stor eller lille, den vil han ogsaa have med Hensyn til den heromhandlede Gade, saameget og hverken mere eller mindre. — Naar den ærede Minister bemærkede, at hans Modstand mod Udvalgets Forslag ved 2den Behandling var udsprungen af Omhu for Svendborg Amtsraad, og at han derfor nu sølte sig fuldstændig beroliget, idet der nu staaer, at Forlæggelsen ikke kan skee uden Amtsraadets Samtykke, saa finder jeg mig dog endnu foranlediget til at tilføie, at der ligeledes staaer, at det heller ikke kan skee uden Byraadets Samtykke, og jeg har ikke den allermindste Tvivl om, at den ærede Indenrigsminister, men ialtsald har jeg fuldkommen Visshed om, at det høie Landsting maa have den samme Omhu for Byraadets og Byens, som for Amtsraadets og Amtets Interesse. Jeg finder mig saameget mere foranlediget til udtrykkelig at fremhæve dette, som det jo vil være i ærede Medlemmers Grindring, at den største Fare for urimelige Fordringer i saa Hen-

seende efter den høitærede Indenrigsministers egne tidligere Udtalelser netop vil komme fra Indenrigsministeriet.

Den fungerende Krigsminister (Marineministeren): Med Hensyn til det foreliggende Vædringsforslag skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at, hvad enten den omhandlede „Gade“ skal betragtes som Bei eller som Landeveisgade eller som, hvad man nu vil benævne den, saa er Tingene dog den, at Krigsministeriet fra 1ste April 1870 bliver fritaget for al Vedligeholdelse af samme og, fra dette Synspunkt betragtet, skal jeg tiltræde Vædringsforslaget og anbefale det til det ærede Thing.

Indenrigsministeren: Det ærede Thing vil see, at den ærede Ordfører og jeg begge ere enige i Conclustonen, om vi end ikke ere enige i Præmisserne, og jeg frygter for, at det vilde føre for langt, dersom vi nu igjen skulde optage Striden fra forrige Møde om Forstaelsen af de enkelte Bestemmelser i Veiloven. Naar jeg paany tager Ordet, er det derfor nærmest kun for udtrykkelig at udtale, hvad jeg forøvrigt troer klart maatte fremgaae af, hvad jeg før sagde, at det paa ingen Maade er, fordi jeg ikke har ligesaa stor Omhu for Kjøbstadcommunerne som for Landcommunerne, at jeg reiste Modstand mod Udvalgets Forslag ved 2den Behandling, medens jeg finder mig fyldbestgjort ved det nu foreliggende Forslag. Der er nemlig dog et Moment, som aabenbart ikke maa oversees, og det er, at Svendborg Amtsraadsreds ikke har nogen Interesse i Nyborg Fæstnings Ophevelse, samt at der ved Forhandlingerne om Afstaaelsen af Fæstningsterrainet er en Mulighed for Regjeringen til at see Nyborg Commune tilgode, hvorimod der ingen lignende Mulighed er for at erstatte Svendborg Amtsraadsreds det, som den maatte komme til at lide ved Forandringen.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved: